

Tevékenységi terv/ Projekt terv

Címe: „Hej, hóember, hóember” (Pataki Edit: A hóember) –hóember, testünk
Megvalósulásának tervezett ideje: 2025.01.06-01.24-ig
A tevékenység/projekt tervezett indító élménye: Dobj és rajzolj hóembert! Játék
A tevékenység/projekt tervezett lezáró élménye: Hóember céltáblán célba dobás

A tevékenység/projekt megvalósítása során kiemelt célok:	A gyerekek gyűjtsenek tapasztalatokat, ismereteket (kiscsoport, középső), vagy mélyítsék el meglévő tudásukat (középső, nagycsoport) a hóemberrel, a testrészekkel kapcsolatban. Testséma fejlesztés. Hóemberek (január 18) világnapja kapcsán ismerjenek meg hóemberrel kapcsolatos verssel, mesével, dallal, tevékenységgel.
Feladatok:	A gyerekek ismereteinek bővítése a hóemberrel, a testrészekkel, labdagyakorlatokkal kapcsolatban. Testrészekkel, hóemberrel kapcsolatos tevékenységek felkínálása, a gyerekek megismertetése téllal és a hóemberrel kapcsolatos dalokkal, mondókákkal, versekkel, mesékkel. Hóemberek (január 18) világnapja „megünneplése”. Térrendezés.
Fejleszthető képességek:	Vizuális képességek (finommotorika, téri tájékozódás síkban, színérzék, kreativitás, hajtogatás, ragasztás technikája, szem-kéz koordináció). Gondolkodási képességek (emlékezet, figyelem, rövid és hosszú távú memória, azonosságok különbözőségei). Matematikai tartalmú tapasztalatok (számlálás, számképek, kör forma). Szókincs bővítés, fogalomalkotás. Zenei képességek (ritmusérzék, tiszta éneklés, tánc lépések, hangszerhasználat). Testi képességek (karizom, lábizom, hátizom, egyensúly, tájékozódás térben, mozgáskoordináció). Szabálytudat alakítása, szociális érzék (együttműködés, egymásra való odafigyelés, érzelmi intelligencia, egymás munkájának elismerése, egymás segítése).

<p>Játék és a játék feltételeinek biztosítása (ötletek a játék tevékenység megsegítéséhez, kiegészítő eszközök készítése)</p>	<p>Keressetek magatoknak párt/párokat alkotunk</p> <p>Üljetek le a szőnyegre egymással szembe, 2 sorban. Tegyetek magatokkal szembe, középre egy korongot/zoknit/papírgalacsint, az lesz a hóember.</p> <p>Mondok majd feladatokat, azokat hajtsátok végre, csináljátok. (Testrészekkel kapcsolatos utasításokat adok).</p> <ul style="list-style-type: none"> - Fogd meg a fejed! - Fogd meg a bokád! - Tapsolj kettőt! - Simizd meg az arcod! - Fogd meg az orrod! - Fogd meg a térded!- Fogd meg a füleidet! - Takard el a szemeidet! - Fogd meg a szád! - Fogd meg a vállaidat! - Tedd csípőre a kezeidet! - Simizd meg a fejed! <p>Az utasításokat mindkét kézzel kell végrehajtani minél gyorsabban, mert ha azt mondom, hogy: „Kapd el a hóembert!” akkor nagyon gyorsan el kell kapni a középben lévő papírgalacsint/zoknit/korongot.</p> <p>Az nyer, aki a leggyorsabb volt.</p> <p>A játékot Hermann Marika játéka alapján írtam kicsit át https://www.anyameselj.hu/dvn/keh-csaladi-jatek.pdf</p> <p>Készítsünk elő elegendő havat a hóember gyúráshoz: Dobjatok célba a kosárba/karikába/közösen készített céltáblára zoknilabdákkal, vagy más kisebb gumi-, puha műanyag-, vagy szivacsabdával.</p> <p>Szekerényre erősített, nagy alakú, közösen rajzolt hóembéből is lehet céltábla: Célok a gombok a hasán, a középső ér a legtöbbet.</p> <p>„Hóember mondja” : A játék lényege, hogy ha hóember mondja a mozgást, akkor azt meg kell csinálni, ha viszont nem mondom elé,</p>
--	---

	<p>hogy ki mondja, akkor azt nem szabad megcsinálni! Aki elrontotta, mehet a mosdóba!</p> <p>https://hu.pinterest.com/dianaluktsyna/mikul%C3%A1s/</p> <p>Állj, mehetsz!</p> <p>Sétálnak Össze- vissza a teremben. Ha azt mondja a játékvezető, hogy "állj" akkor meg kell állniuk ott ahol vannak, ha azt mondja, hogy "mehetsz" akkor indulhatnak. Következő lépés a "dobb" és a "taps". Ha az előbbit mondja, akkor a lábukkal kell dobantaniuk, ha az utóbbit akkor tapsolniuk. A játék bonyolítása, hogy összecseréljük a szavak jelentését. Ha az hangzik el, hogy "mehetsz" akkor kell megállni és fordítva. Ugyanígy a tapsolónál. (Először az óvónő a játékvezető, később önként jelentkező is lehet). Forrás: Deák Dalmától tanult játék</p> <p>Hóember (különböző színű labda/zokni) adogatás:</p> <p>Körben állunk. Két csapat van. A csapattagok felváltva állnak a körben, beosztom őket: répa és szén szem csapat lesz, körben állva, akinek répát mondok, a répa csapatba kerül, akinek szén szemet, a szén csapatba kerül). Mindkét csapatból egy-egy embernél van egy zokni/labda (a kör két ellentétes oldalán). Amikor a játékvezető elindítja a játékot a labdákat csapattagról-csapattagra kell adogatni, lényeg, hogy az egyik csapat labdája utolérje a másik csapat labdáját. Az a csapat nyer, amelyik hamarabb eléri a másik labdát (Ha már a két labda egymás mellett van, akkor elérték egymást). Forrás: Deák Dalma játéka alapján írtam át.</p> <p>Értékelés kiemelt szempontjai: figyelem, pontos végrehajtást, gyorsaság, reakciógyorsaság, aktivitás.</p>
<p>Verselés, mesélés anyanyelvi és drámajátékok</p>	<p>hóemberrajzoló légzőgyakorlat:</p> <p>A levegőben fogunk rajzolni: Rajzold meg a hutatoujjaddal a hóember pocakját, és közben lélegezz be az orrodon, szívdd a hasadba a levegőt, rajzold meg a fejét, és közben fújd ki a szádon a levegőt.</p>

Dobni fogunk dobókockával (mindig más dobhat), annyi hóembert rajzolunk, ahányat dobott a választott gyerek. (Azok közül választok, akik lelkesen működnek közre).

Mi ebből a versből a külső tulajdonság, és mi a belső?:

Mentovics Éva: A hóember kívánsága

Hatalmas a pocakom,
kint ácsorgok a havon.

Azt mondd, hogy kevélyen?

Egy kis faggyal beérem.

Mindössze csak az a vágyam,

hóból legyen puha ágyam,

jószerencse el ne hagyjon,

víg orcámra mosoly fagyjon!

<https://www.sutori.com/en/story/h-o-e-m-b-e-r-->

[QHg9JqRfQZYoN1ghXdMxfhhP](https://www.sutori.com/en/story/h-o-e-m-b-e-r--QHg9JqRfQZYoN1ghXdMxfhhP)

Mit jelent az a szó, hogy: kevély:

Olyan <személy>, aki magát túlzottan nagyra tartja, másokat pedig lenéz; dölyfös, gőgös, felfuvalkodott, pöffeszkedő. Kevély vmire v. (régies) vmiben; kevély a születésére, tudására, vagyonára v. (régies) szépségében, pénzében, tehetségében kevély; kevély gazdagok, katonák, papok, vitézek.

<https://www.arcanum.com/hu/online-kiadvanyok/Lexikonok-a-magyar-nyelv-ertelmezo-szotara-1BE8B/k-33922/kevely-35793/>

Pataki Edit: A Hóember

Hej, Hóember, Hóember,
répaorral, szénszemmel,
nem fázol meg a fagyban?
Nagyon vékony sálad van!

Begomboltad kabátod,
szemléled a világot.

Seprűnyéllel szalutálsz,
házunk előtt vártán állsz.

Piros fazék kalapod
a szél ellen fordítod.
Mevastagít hóbundád,
nem tartasz fogyókúrát.

Elvesztetted a kesztyűd?
Hogy fogod így a seprűt?
Te nem várod a tavaszt,
jól tudod, hogy elolvaszt.

<https://www.operencia.com/pataki-edit-a-hoember/>

Találós kérdés:

Hó a hasam, hó a fejem, hóból van a lábam, kezem. Orrom répa,
szemem szén, mondd meg, hogy ki vagyok én! (Hóember)

forrás:<http://www.gyerekbuli.hu/wp-content/uploads/2015/02/Anyazin1.jpg>

Miután kitalálták, a testrészekre mutatva tanuljuk mondóka szerűen
a találóskérdést, majd mozgunk rá gimnasztikai elemekkel kísérve.

Mesék:

Hans Christia Andersen: A hóember

Móricz Zsigmond: A haragos hóember

Bódai Soós Judit: Sétálni visszük a hóembert

Mester Görgyi: A boldog hóember

Mesemalom (ismeretlen író): A hóember mosolya

G. Joó Katalin: A hóember

Értékelés kiemelt szempontjai: figyelem, aktivitás, hang-,
szófelismerés, pontos szövegmondás, kitartás

Ének, zene, énekes játék, gyermektánc	<p>Mondókák:</p> <p>Hó, hó, hóember</p> <p>Hó, hó, hull a hó, hóból lesz a hógolyó.</p> <p>Hógolyóból hóember, a fejére kalap kell.</p> <p>Répa orr és gomb szemek, a hóember így kerek.</p> <p>https://meselojelek.hu/33-teli-unnepi-mondoka-es-vers-hoember-mikulas-tel/</p> <p>Álljunk körbe, és mindenki forduljon balra, egymás mögé állunk, úgy, hogy oldalsó középtartásba tudjuk nyújtani a karunkat, így mindenkinek azonos oldalon lesz a jobb és a bal keze (így gyakoroljuk a mondókát):</p> <p>Itt a kezem Itt a kezem, jobb és bal, (kezek oldalra nyújtása megnevezés szerint) Összeverem, megszólal. (ökölbe szorított kéz összeütése) Itt a kezem, bal és jobb, (a kezek oldalranyújtása megnevezés szerint) Most kell vele tapsolnod! (tapsolás)</p> <p>https://szuloklapja.hu/mondoka-babaknak-kisgyerekeknek-33-jatekos-mondoka-a-kezzel-ujjakkal-tenyerrel.htm</p> <p>Kifordítom, befordítom (tenyeret ki-be forgatjuk) Fölfordítom, lefordítom,</p>
--	--

(tenyér föl-le fordítása)

Zongorázok, furulyázok,

(utánzó mozgások végzése)

Erősebb lett a kezem,

A tornát befejezem.

(kezek széttárása)

<https://szuloklapja.hu/mondoka-babaknak-kisgyerekeknek-33-jatekos-mondoka-a-kezzel-ujjakkal-tenyerrel.htm>

Rajzoljatok a markotokba 2 hógolyót miközben mondjátok:

Bizseréke, bizseréke,

pacsit! (itt ugorj rá a hógolyóra, csapj rá a nyitott tenyeredre),

<https://nagyszuloklapja.hu/egyedem-begyedem-ez-az-en-tenyerem-22-jatekos-mondoka-a-kezzel-ujjakkal.html>

A szöveg szerint értelemszerűen mozgassuk a testrészeket:

Előre a jobb kezedet

Előre a jobb kezedet, utána hátra,

Előre a jobb kezedet, utána rázzad,

Utána ugi-bugi, utána forgás,

Tapsolj egyet pajtás.

Előre a bal kezedet, utána hátra,

Előre a bal kezedet, utána rázzad,

Utána ugi-bugi, utána forgás,

Tapsolj egyet pajtás.

Előre a lábadat, utána hátra,

Előre a lábadat, utána rázzad,

Utána ugi-bugi, utána forgás,

Tapsolj egyet pajtás.

Előre a fejedet, utána hátra,

Előre a fejedet, utána rázzad,

Utána ugi-bugi, utána forgás,

Tapsolj egyet pajtás.

Előre a pocakod, utána hátra,
Előre a pocakod, utána rázzad,
Utána ugi-bugi, utána forgás,
Tapsolj egyet pajtás.

<https://www.youtube.com/watch?v=xdXk1235Dlo>

Az egyenletes lüktetést érzékeltetjük rugóval, halkabb tapssal,
oldalra fordulva jobbra-balra dőléssel:

Hétfvári Andrea: Hóember (Énekelhető a "Hull a pelyhes" dallamára)

Minden vágyam egy kis dér,

jaj, de jó, hogy itt a tél!

Jöhet hó és jöhet fagy,

csupa öröm minden nap!

Minden vágyam egy kis jég,

legyen tél egy évig még!

Jöhetne még egy kis hó,

"hull a pelyhes", jaj, de jó!

<https://tarzanpark.hu/versek/>

Játék: Valakit elbújtatunk középen a takaró/lepedő alá, a becsukott szeműnek ki kell találnia, ki lehet a hóember, ki lehet alatta.

Hóembernek se keze, se lába

Tánc a dalra:

jobb láb kilép, ballal mellé zár, bal visszalép, jobb lábbal két
dobbantás a bal láb mellett.

Majd csere:

bal láb kilép, jobbal mellé zár, jobbal visszalép, bal lábbal két
dobbantás a jobb láb mellett.

Hóembernek se keze se lába

Hóembernek se keze, se lába

Hóembernek pici szeme szén,

Lustán pislant, fadugó az orra,

Vásott kannát visel a fején.

<https://www.youtube.com/watch?v=7f-wPbbtEKg>

vagy:

Hóembernek se keze se lába (kéz lóbálás test mellett)

Hóembernek kicsi szeme szén (Szemre mutató)

Lustán pislant, fadugó az orra, ,(mutatóujj és hüvelyk ujj összeérintgetése)

Vásott kannát visel a fején. Oldalsó középtartásból mindkét karral fejtetőre ütés)

Hóembernek se keze, se lába - Kölyökvár zenébölcse

<https://youtube.com/watch?v=S4FH72JXhs4&feature=shared>

Mosdóba menés előtt: Seprű tánc a Do You Want to Build a Snowman? c. csak hangszeres zenére (arranged by Larry Moore)”

<https://youtu.be/kTCR8Vkiw3Y?feature=shared>

A hóember seprűje jár körbe, akinél marad a seprű, amikor a zenét leállítom, mehet a mosdóba.

Séta/futás (Ha népzenei játszó le közben, akkor arra lehet táncolni, amikor megállítom a zenét, akkor kell az adott feladatot végrehajtani), majd szavakat mondok, az adott szóhoz tartozó megbeszélte tánclepet kell végrehajtani. (Így tedd rá tanfolyamon tanult lépések)

hó-em-ber (bal, jobb-bal lábkat emelve: mindegyik szótagra másik lábkat emelve helyben futás)

ré-pa: szökdelés kétszer jobb, majd kétszer bal lábón

szén: páros lábón ugrás egyszer, csípőre tett kézzel

Zenehallgatás vízkereszt kapcsán: Ma van vízkereszt napja, mit ünneplünk aznap? Hogy a betlehemi királyok/bölcsek meglátogatták a kisjézust. Csukd be a szemed, képzelj el, amit hallasz, maradj végig csendben.

Betlehemi királyok - Koncz Zsuzsa

<https://www.youtube.com/watch?v=A3463-G4 Ug>

Szabad komponálás, szabad játékidőben: Csináljatok fekvő hóembereket a színes korongokból, majd játsszátok el a haranggal a dallamát.

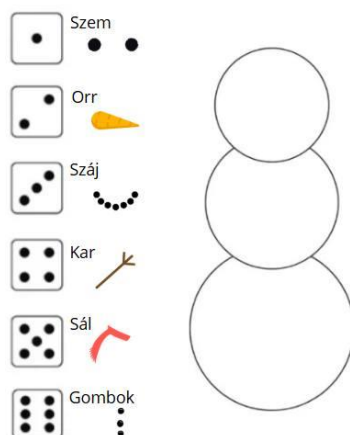
Értékelés kiemelt szempontjai: Helyes végrehajtás, együttműködés, lelkes éneklés, közreműködés, pontos szövegmondás, tiszta dallam, megfelelő hangerő, egyenletes lüktetés átvétele, pontos ritmus, hangszerhasználat, reakciógyorsaság, figyelem, feladatértés.

**Rajzolás, festés,
mintázás, kézi
munka**

Papírkinyomóval kinyomott papírból készíts hóembert fekete papírra, majd a megadott jelkulcs alapján díszítsd föl. Keress párt vagy társakat magadnak, és játsszatok közösen! Ha olyat dobsz, amit már dobtál, a következő játékos jön. Kinek készül el hamarabb a hóembere? Ha magadban szeretnéd játszani, és olyat dobsz, amelyet már dobtál, addig dobj, amíg nem mutat mást a dobókocka! Ha elkészült, rajzold meg a kalapját is, és a hóember körül a tájat.

Ha nagyon sokszor nem dobott olyan számot, ami hiányzik: a kisebbek, vagy türelmetlenebbek megrajzolhatják a számkép kidobása nélkül, azonban az összes számképet meg kell nevezni.

Dobj, és rajzolj hóembert!

Ha elkészültél rajzold meg a kalapját is!

<https://www.facebook.com/share/p/1ACMaC5sML/>

	<p>Szekrényre erősített, nagy alakú, fekete papírra hóember rajzolása közösen, fehér ceruzával:</p> <p>Az Első gyermek megrajzolja a külső kört, érkezés szerint, a következő gyermekek egyre kisebb köröket rajzolnak, befelé haladva (testkeresztvonal átlépése). Ebből a hóemberből céltábla is lehet később: Célok a gombok a hasán, a középső ér a legtöbbet.</p> <p>Hóember rajzolása, majd behelyezése egy átlátszó, lezárható joghurtos pohárba, papírdarabok vágása, a pohárba. A pohár oldalán kis luk fúrása, majd azon szívószál átlukasztása. Ha megfűjjük, hullani fog a párhó.</p> <p>https://pin.it/7b8ahNc7E</p> <p>Hóemberkészítés: Hosszúkasra vágott papír felharmónikázásával, és papírkinyomóval készített fej testhez ragasztásával, díszítésével, nagyobbak vághatnak rá kalapot, kezeket is. Kisebbeknek elég rövidebb testhosszban harmónikázni:</p> <div data-bbox="507 1240 687 1503" data-label="Image"> </div> <p>https://pin.it/7Epyk17kU</p> <p>Értékelés kiemelt szempontjai: pontos végrehajtás, kitartás, kreativitás</p>
<p>Mozgás a mindennapos testmozgás játékaik és feladatai</p>	<p>Udvari) mozgásos játékok:</p> <p>Felállás egyenes vonalban, az aktuális mondóka elmondása, miközben az egyenletest tapsoljuk, vagy dobbantjuk. Minden elmondás után más-más feladatot hajtunk végre a vár körül. (Azokat a feladatokat, ahol a tenyeret le kell rakni a gumitéglára, csak száraz</p>

időben és kesztyűben végezzük, mert a gumitégla befogja a gyerekek bőrét), pl.

Futás

Oldalsó középtartásban röpködés

Szökdelés páros lábon

Magas térdemelés

sarokemelés

nyusziugrás

békaugrás

törpejárás

medvejárás (tenyér talajra érintésével vagy csak törzsdöntéssel és a 2 kar lógatásával)

sasszé

keresztmozgás: előkészítés: kaszáló mozdulat, majd bal kezettel érintsd meg jobb térdedet, úgy, hogy térdedet felemeled, majd jobb kezettel, bal térdedet. Ezt a mozgást folytasd folyamatosan.

napimádás: hátonfekvés, kar, láb megtartása a levegőben, amíg az óvónő 10-ig számol

bohóc: terpesz-zár a hozzá hangolt karmozgással együtt: terpesz + taps a fej fölött, láb zárása és karok leengedése a comb mellé.

pörgés-forgás saját tengely körül

Tornafoglalkozás1.:

Futójáték a Tűz- víz-repülő mintájára (futás, a vezényszóra az adott feladatot kell csinálni), pl:

víz (kék szőnyeghez állás)

tűz (felmászás a bordásfalra)

repülő (lefekvés a talajra, kar oldalsó középtartásban)

felemelkedett repülő (fekvés, mellkas emelés, oldalsó középtartás)

távcső (hason fekvés, mellkas emelés, 2 kéz a szem előtt, úgy csinálunk, mintha belenézni a távcsőbe)

lombos fa (srégen magas tartásban a kar)

kisbokor (összekuporodás guggolásba, a térdet átölelve)

harang bordásfalon lógva lábemelés)

bölcső (hason fekve bokafogás)

gólya (egy lábon egyensúlyozás)

kisgólya: (egy lábon állás térdet behajlítva)

palacsinta (gurulás hossz tengely irányban a talajon)

palacsinta (háton fekvés) gombóc (felülve összegömbölyödés)-

Megnevezem a palacsinta és a gombóc ízét

béka,

kidőlt fa,

Fogó: Akinél a labda van, az a fogó, akit megérint a labdával, az lesz a következő fogó. Később játszhatjuk úgy is, hogy a fogónak céloznia kell a labdával, akit eltalál, az lesz a fogó.

Labdajátékok

Dobások, labdaterelés:

kisebb-nagyobb labdákkal

könnyebb-nehezebb labdákkal

sima- tüskés labdákkal

Sorba elhelyezkedés az ablakok oldalán, célozz a bordásfal felé:

Kétkezes alsó, kétkezes felső dobás, egykezes hajítás kislabdáva

Tornafoglalkozás 2.:

játék: a fogó óriás labda (hógolyó) gurításával halad, akit megérint a labdával, annak átadja az óriás labdát, Az óriás labda új gazdája lesz a következő fogó, aki görgeti a hógolyót. A labdával csak közlelő lehet megérinteni a menekülőket, nem szabad erősen, messziről célozni.

Hógolyó gyúrás-Gimnasztika stressz/ kislabdával

Elgurult a hóemberek gombszeme:

A teremben szétszórva elhelyezek labdákat. Egymás fölött 2 karikát helyezek el, úgy, hogy azok összeérjenek. Keress a szétszórta labdák közül két ugyanolyat, és rakd be a karika felső részébe. (nem baj, ha elgurul a labda a karikán belül) Ha már valaki megelőzött, keress

másik hóembert. Ha mindegyik hóembernek lett szeme, most vedd ki a karikából, és dobd szín szerint a megfelelő zsámolyba (Mindegyik zsámolyt más színű labda belehelyezésével jelölök). Vigyázz a másikkra, ne dobd meg őt!

Gyűjtsd össze a karikákat szín szerint a meghatározott helyre

Akadálypálya:

Fogj egy kislabdát a kezvedben!

Ugorj a karikába páros lábbal, közben mondd szótagonként: hó-em-ber (3 karika egymás mögött)

Menj tenyéren talpon át a padon, úgy hogy magad előtt vezeted a labdát!

Egyensúlyozz át a padon, úgy, hogy kezved oldalsó középtartásban van, tartsd a labdát a kezvedbe!

Egyensúlyozz úgy 2 zsámoly között, hogy a labdát a felfordított tenyeredre helyezed, ha leesik a labda, vedd fel, és folytasd onnan, ahonnan abbahagytad!

szorítsd a kezvedbe a labdát, és lépegesd át a tüsis lépegetőkön.

Vicces testrész mozgató:

Egyre több testrészt mozgatunk egyszerre, amíg csak bírjuk, tehát, annak a testrésznek a mozgását nem hagyjuk abba, amit már megmozgattunk.

jógakártyákat húzat mindenki/ minden nap más valaki választhat/húzhat egy kártyát, aki húz, bemutatja, és azt a jógapózt kell utánoznia mindenkinek.

Pinocchio mozgássor utánzása (fokozatos megtanulása):

Az irányokat mindig mondjuk közösen:

1. gyakorlat:

2 kéz előre

jobb kéz jobbra oldalsó középtartásba

bal balra oldalsó középtartásba

2 kéz hátra
test előtt taps

ha már jól megy, fordítva:

2 kéz hátul
jobb kéz jobbra oldalsó középtartásba
bal balra oldalsó középtartásba
2 kéz előre

2. gyakorlat:

2 kéz fent
2 kéz lent
taps elől

ha már jól megy, visszafelé:

2 kéz lent,
2 kéz fent,
taps hátul.

3. gyakorlat:

jobb láb előre nyújtása a levegőben
jobb láb hátranyújtása a levegőben
jobb térd felhúzása
jobb térd leengedése
taps elől.

ugyan ez a gyakorlat bal lábbal.

Ha ez már jól megy, visszafelé:

térd leengedés
térd felhúzás
jobb láb hátra
jobb láb előre

	<p>taps elől</p> <p>ugyan ez a gyakorlat bal lábbal.</p> <p>Ha jól mennek már külön- külön a gyakorlatok, összerendezzük ,összekötjük őket.</p> <p>Ha már előre felé jól megy, visszafelé is megcsináljuk, az utolsó gyakorlattól indulva:</p> <p>térd leengedés térd felhúzás jobb láb hátra jobb láb előre taps elől</p> <p>ugyan ez a gyakorlat bal lábbal.</p> <p>2 kéz lent, 2 kéz fent, taps hátul</p> <p>2 kéz hátul jobb kéz jobbra oldalsó középtartásba bal balra oldalsó középtartásba 2 kéz előre</p> <p>Értékelés kiemelt szempontjai: figyelem, koncentráció, pontos végrehajtást, reakciógyorsaság, aktivitás, együttműködés</p>
<p>Külső világ tevékeny megismerése Alapvető környezet és természetvédelmi ismeretek</p>	<p>Melyik év, milyen évszak, milyen hónap van?</p> <p>Az évszám tudatosítása, értelmezése ujjakkal a számképet mutatva, vagy tapsolással, és a nullánál leguggolva.</p> <p>Felmutatom a 2025 számképét. A teljes évszámból van egy olyan szám, amit ki lehetne egészíteni egy hóembernek. Melyik lehet az? a 0.</p>

Matematikai
tapasztalatok

Pakolási időben az óvónő vagy egy jól dolgozó/viselkedő/pakoló gyermek elrejtheti a lent felsorolt magasságpárosító vagy folyamatábra sorbarakó a kártyákat. (Ha megtalálta valaki, felrakjuk a szekrényre, majd a beszélgetőkörben a kezébe adom). A beszélgetőkörben megkeressük a hóemberek magasságával megegyező négyszögpárokat. Ha van rá idő a síkbeli négyszögekhez képest megkeressük, hogy van-e a térbeli építőelemek között hasonló, vagy ugyan olyan.

Vagy: lerakjuk a szőnyegre folyamatábra megtalált képeit, és jelentkezés alapján, egymás után mindig valaki középre jöhet, és megpróbáljuk sorba rakni a kártyákat.

Rakd sorba!

<https://pin.it/1GuN3SB>

Hermann Marika: hóember-magasság párosító

<https://www.anyameselj.hu/dvn/mekkora-a-hoember.pdf>

Hóember testrészt kirakó játék

Dobj a dobókockával, és keresd meg azt a testrészt, amit dobtál! Amelyik testrészét mutatja a dobókockád a hóemberednek, azt a testrészt rakd ki. Lehet versenyszerűen játszani. Akinek hamarabb elkészül a hóembere, az győz.

Hóember összerakó felvágott WC papír gurigából:

A hóember testrészeit és kalapját (has, fej, kalap) rúdra kell felfűzni: Nagycsoportosoknak legalább 2 hasat kell a rúdra fűzni, majd az arcot, végül a kalapot. A hason lévő pöttyök jelzik a hóember gombjait. Olyan kalapot kell választani, amin az a számkép van, amennyi gombja van a hóembernek.

A felvágott gurigákon különböző mennyiségű gombok vannak 1-4 ig.

<https://hu.pinterest.com/pin/663858801350665753/>

Ellentétpárok gyakorlása:

Egy sorban állnak a gyerekek, emeld fel a :

jobb kezed

bal kezed

jobb lábad

bal lábad

érintsd meg a :

jobb füled

bal füled

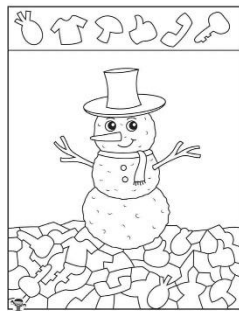
jobb szemed

bal szemed

Feladatlapok, pl:

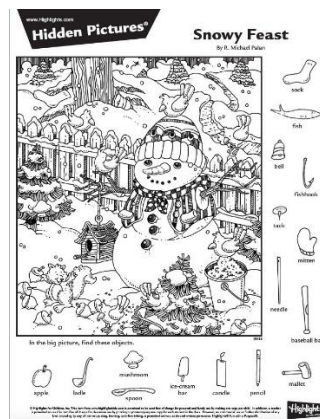
Csoportban lévő feladatlapok

Alak-háttér:

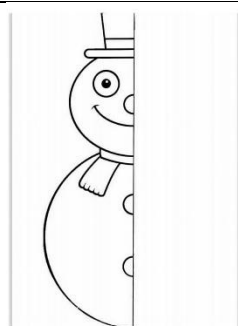
<https://pin.it/4qOmWq9H0>

Keresd! (Azonosságok, különbségek, figyelem, kitartás)

<https://pin.it/48yNAbLg0>

Tükörkép

<https://pin.it/7IHv2LYU9>

Fejlődési naplók

Értékelés kiemelt szempontjai: figyelem, koncentráció, aktivitás, témához kapcsolódó, adekvát válaszadás, pontos végrehajtás, kitartás, türelem

**Munka jellegű
tevékenységek**

Önkiszolgáló tevékenységek (terítés, asztal leszedése), Naposi feladatok –asztalnál ülés sorrendjében

Különböző megbízások, (pl. zsebkendő/gyümölcsös kosár hozása,)

Öltözködés, gondozási teendők (fésülködés), rendrakás a csoportszobában, öltözőben,(homokozó) játékok elpakolása az udvaron. Ágyazás.

Szükség esetén könyvespolc, rajzasztal és babakonyha felelős választása. Könyvespolc felelős (könyvespolc rendben tartása, a polc rendjének ellenőrzése, a gyerekek figyelmeztetése a rend megőrzésére, és arra, hogy vigyázzanak a könyvekre)

Függöny behúzó és összekötő felkéréssel alapon - tanulják a csomókötést

Nagyok segítségül hívása a kicsikhez.

Napi szinten komposzt felelős kijelölése felkéréssel alapon - A gyümölcs pucolásából származó hulladék kiöntése a komposztálóba.

Játékkészítés

**Differenciálás,
tehetséggondozás,
felzárkóztatás
lehetőségei**

Hóember rajzoló játéknál, ha nagyon sokszor nem dobott olyan számot, ami hiányzik, a kisebbek, vagy türelmetlenebbek megrajzolhatják a számkép kidobása nélkül, azonban az összes számképet meg kell nevezni.

Harmónikás hóember készítés: Kisebkeknek elég rövidebb testhosszban harmónikázni. A nagyobbak, tehetségesebbek

	<p>vághatnak kalapot és kezet is. (Ha a kisebbek szeretnének vágni, nekik többet segítünk).</p> <p>A nagy hóember megrajzolását 1-2 nagycsoportosra bízom.</p> <p>Kislabda hajításnál, a kisebbeknél, kevésbé gyakorlottaknál többet segítünk, javítunk.</p> <p>Kiscsoportos gyermekeknél a Pinoccio mozgássorból elég csak az első mozgásblokk:</p> <p>2 kéz előre</p> <p>jobb kéz jobbra oldalsó középtartásba</p> <p>bal balra oldalsó középtartásba</p> <p>2 kéz hátra</p> <p>test előtt taps</p> <p>Alvásidőben a tündérmeséket, vagy a bonyolultabb meséket hagyjuk hátrább a sorba, elsőként a kisebbeknek valót olvassuk.</p>
--	---

Hans Christian Andersen (Odense, 1805. április 2. – Koppenhága, 1875. augusztus 4.) dán költő és meseíró.

Andersent a mese királyának tartották, aki értette a virágok beszédét és a madarak nyelvét, a szél suttogását és a vihar üvöltését. Abba a meseíró, mesegyűjtő generációba tartozott, akik feladatuknak tekintették összegyűjteni népük mesekincsét, akár csak a Grimm testvérek vagy Benedek Elek. Meséin több generáció is felnőtt és a magyar olvasóközönség is számtalan meséjét ismeri. A négy kötetes gyűjtemény közel 1500 oldalt tesz ki és szinte minden meséjét bemutatja.

https://www.hermit.hu/hans_christian_andersen_mesek_es_tortenetek_i_5376

Hans Christian Andersen: A HÓEMBER

- Hej, de pompás hideg van! Csak úgy csikorog minden tagom! - kiáltott fel elégedetten a hóember. - Új életet lehel belém ez a jeges szél! De mit bámul rajtam az az izzó képű odafönn?
- A napot gondolta, amely éppen akkor hajlott nyugovóra. - Felőlem bámulhat, ugyan nem hunyorgok, szemem se rebben!

Csakugyan, meg se rebbent a szeme, a két háromszögletű széndarab. De annál jobban villogtatta a fogait; tehette, mert egy gereblye feje volt a szája. Gyereksereg ujjongó kiáltásai közepette született, szánkócsilingelés, ostorpattogás köszöntötte.

Lenyugodott a nap, átadta helyét a teliholdnak; most annak fényes, kerek arca ragyogott az égen.

- No, most meg a másik oldalról báméskodik! - bosszankodott a hóember, mert azt hitte, megint a nap jelent meg az égen. - Úgy látszik, sikerült leszoktatnom róla, hogy olyan utálatos meleget árásson rám. Most már nincs ártásomra, inkább világít nekem, hogy láthassam magamat. Csak azt tudnám, mit kell csinálni, hogy az ember elmozdulhasson a helyéről! De szeretnék lábra kelni! Akkor lemehetnek a jégre, korcsolyázhatnak, ahogy a fiúktól láttam. De hiába, moccanni se tudok!

- Tudsz! Tudsz! - ugatta a házőrző. Kicsit rekedt volt, amióta a meleg kályha mellől kiküldték házat őrizni. - Tudsz majd futni, ne félj! Megtanít rá a nap! Láttam tavaly, hogy elbánt az elődőddel. Ti mind futni szeretnétek, s a végén másképp kell futnotok, mint ahogy elképzeltétek. Majd a nap megtanít.

- Mit mondasz, pajtás? - fülelt fel a hóember. - Az tanítana meg rá, az a fényes képű odafönn? Hiszen az fél tőlem! Az előbb keményen ránéztem, s mindjárt elbújt előlem, most aztán a másik oldalról próbál megközelíteni!

- Nem tudsz te semmit! - csaholta fölényesen a kutya. - Nem is csoda, hiszen most pacsmagoltak össze! Ez, amit most látsz, a hold, ami meg elbújt a föld alá, a nap volt. Holnap majd előbújik megint, és úgy megfuttat, hogy az árokpartig szaladsz, meglásd! Hamarosan időváltás lesz, jelzi már a hátsó lábam, úgy szaggat, hogy az csak az idő fordulását jelentheti.

- Nemigen értem, mit beszél - tűnődött magában a hóember -, de valami rosszat sejtek a szavai mögött. Aki az előbb úgy rám sütött és megbámult, akit a kutya napnak nevezett, az rosszakaróm, úgy sejttem.

- Úgy! Úgy! - ugatott a kutya, aztán hármat fordult a maga tengelye körül, és behúzódott a házába.

Igazat jósolt a kutya hátsó lába: reggelre csakugyan megváltozott az idő. Nedves, sűrű köd ülte meg a tájat. Napkelte előtt szél kerekedett, kemény téli szél, csontjáig hatolt az embernek. Aztán előbukkant a nap, és tündérekertté varázsolta a vidéket. A fákon, bokrokon zúzmara fehérlett, mintha illatos virágzuhatag lepte volna el az ágakat. A megszámlálhatatlan ágak, gallyak finom rajzú erezete, amit a nyári lomb elrejtett a szem elől, most tisztán látszott, fehérén sugárzott külön-külön minden apró ágacska. A szomorúfűz olyan elevenen hajladozott a szélben, mint nyáron. Csodálatos tündöklés volt a táj. Hát még amikor magasabbra hágott a nap! Úgy villogott, szikrázott a hólepte vidék, mintha gyémántpor szitált volna az égből, s a hótakarón fehér fényű, nagy gyémántdarabok sziporkáznának. De azt is hihette volna, aki látta, hogy ezer meg ezer kicsi gyertya hófehér lángja libeg a földön.

- Ó de gyönyörű! - kiáltott fel egy fiatal lány, aki egy ifjúval lépett ki a kertbe. Éppen a hóember előtt álltak meg, s elgyönyörködtek a tündöklő fában. - Nyáron se látni szebbet! - mondta, és felragyogott a szeme.

- Ilyen legényt se látni nyáron, mint ez! - mutatott az ifjú a hóemberre. - Daliás legény!

A lány fölnevetett, intett a hóembernek, aztán játékosan elszaladt a havon, amely úgy ropogott a lába alatt, mint a keményített gyolcs.

- Hát ezek kicsodák? - kérdezte a hóember a házőrző kutyától. - Te régóta itt szolgálasz, nem ismered őket?

- Dehogynem - felelte a kutya. - A lány néha megsimogat, az ifjú meg csontot ad. Őket nem harapom meg.

- De mifélek? - faggatózott a hóember.

- Jegyések - morogta a kutya. - Majd beköltöznek egy ilyen házikóba, mint az enyém, és együtt rágják a csontot.

- Van olyan tekintélyük, mint nekem vagy neked? - kíváncsiskodott tovább a hóember.

- Hogyne volna! Hiszen az uraságokhoz tartoznak! Mondhatom, édeskeveset tud, akit csak tegnap gyúrtak! Bezzeg én eleget éltem, sok mindent tapasztaltam, ismerem az udvar meg a ház népét. Volt olyan idő is, amikor még nem tartottak láncon. Úgy, úgy!

- De jólesik ez a hideg! - mondta kis idő múlva a hóember. - No, hát mesélj tovább! Csak a láncodat ne csörgesd, mert attól fejfájást kapok.

- Úgy bizony, úgy, úgy! - folytatta a kutya. - Én is voltam valamikor kicsi kutya, kicsi és kedves, ahogy mondták rólam. Bársonyszéken heverészttem odabenn az uraságék házában, a legfőbb uraság ölében feküdtem, simogattak, becézgettek, hímzett kendőcskével törülgették tisztára a lábaimat; "gyönyörűségem, aranyos kutyácskám", mást se hallottam egész nap. Egy nap aztán azt mondták, hogy már igen nagy vagyok, s a szakácsnének ajándékoztak. Lekerültem hát a pincelakásba. Te éppen beláthatsz oda, megláthatod a kamrát, ahol olyan nagy úr voltam, mert az voltam a szakácsné kamrájában is. Ez már nem volt olyan fényes hely, de sokkal kényelmesebb: nem cibáltak, ráncigáltak a gyerekek, mint odafönn. Enni még többet kaptam, mint azelőtt. Külön vánkösöm volt, amin aludtam, s még kályha is volt a szobában. Ilyenkor, télidőben, az a legnagyobb kincs a világon! Úgy megbújtam alatta, hogy még a farkam csücske se látszott ki. Ó, még ma is arról a meleg kályháról álmodom! Úgy, úgy!

- Hát olyan szép az a kályha? - kérdezte a hóember. - Hasonlít hozzám? - Mindenben az ellentéted! - felelte a kutya, és elábrándozott: - Fekete, mint a szén, hosszú, karcsú nyaka van és réztrombitája. Hasábfát eszik, s ha evett, láng csap ki a szájából. Ó, milyen gyönyörűség a közelében lenni, hozzásimulni, alája bújni. Onnan, ahol állsz, éppen leláthatsz a szakácsné kamrájába.

A hóember odanézett, s meg is látta azt a fekete, fényesre dörzsölt, réztrombitás jószágot, amelyből pirosan világított a tűz. Különös érzés szállta meg a hóembert, maga se tudott rajta eligazodni, mit érez. Aki nem hóembernek született, talán úgy nevezné: szerelem.

- És mért hagyta el önagyságát? - kérdezte a hóember. Úgy érezte, a kályha csak női lény lehet.

- Mert kényszerítették rá! - mondta a kutya. - Kitesékelték a kamrából, és láncra kötöttek. Megharagudtak rám, mert a legkisebb úrfinak beleharaptam a lábába. Pedig igazam volt - mért

rúgta félre a csontot, amit rágtam! De ők nem adtak igazat nekem, s azóta láncot hordok, még szép érces hangom is odalett, hallod, milyen rekedt vagyok? Úgy, úgy! Ez lett a nóta vége!

De a hóembernek már máshol járt az esze: a pincelakás ablakát bámulta, nézte a kályhát, amely négy vaslábon állt, és éppen olyan derék termetű volt, mint ő maga.

- Olyan furcsán ropog bennem valami! - mondta aztán a kutyának. - Bejuthatok-e valaha abba a szobába? Igazán szerény kívánság, az ilyenek teljesülni szoktak. Legforróbb vágyam ez, egyetlen vágyam, nincs igazság a földön, ha ez nem teljesül. Lemegyek abba a szobába, meg kell ölelnem azt a teremtést, ha másképp nem juthatok hozzá, hát az ablakot nyomom be!

- Pedig oda nem juthatsz be! - mondta a kutya. - Ha meg valami módon mégis hozzá tudsz érni a kályhához, nyomban véged van. Úgy, úgy!

A hóember egész álló nap sóvárogva bámult be az ablakon. Alkonytájban még meghittebb, hívogatóbb volt a szoba, a kályha szelíd piros fényt árasztott, szebbet, mint a nap, szebbet, mint a hold, olyat, mint a kályha, amikor jól megrakják. Néha kinyitották az ajtaját, s ilyenkor vörös lángnyelvek csaptak ki rajta, rózsaszínűre festették a hóember vágyakozó arcát.

- Ó, nem bírom tovább! Nem élhetek nélküle! - sóvárgott a hóember. - Milyen kedves, és milyen jól illik neki, ha kiölti a nyelvét!

Hosszú volt a téli éjszaka, de a hóembert elszórakoztatták ábrándos gondolatai, amelyektől csak úgy csikorgott a feje.

Reggelre jégvirágok nyíltak a pincelakás ablakain; szépek voltak, szebbeket még a hóember se látott, de hiába voltak szépek, ha eltakarták előle a kályhát. A jégvirágok egyre dúsabban nyíltak, nem akartak elolvadni; csikorgó, csontfagyasztó hideg volt, amolyan hóembernek való idő. De a mi hóemberünket ez sem vigasztalta boldogtalanságában. Rabul ejtette szívét a fekete derekú kályha.

- Komisz betegség ez, hát még egy hóembernek! - mondta részvétellel a kutya. - Engem is elővett, de szerencsésen túlestem rajta. Úgy, úgy! Időfordulás lesz, meglátod!

Úgy is lett, a hideg megenyhült, olvadni kezdett.

Ahogy langyosodott az idő, úgy rokkant, úgy soványodott a szegény hóember. Nem szólt, nem panaszkodott, s ez már igazán rosszat jelentett.

Egy reggel aztán összeroskadt. Csak szürkés hókupac maradt a helyén meg egy seprűnyél, amely a gerince volt.

- Most már értem, mért volt olyan nyugtalan - bólogatott a kutya, amikor meglátta. - Söprűnyél volt a testében, az izgett-mozgott benne, nem csoda, hogy mindig mehetnékje volt. Úgy, úgy!

Aztán elvonult a tél is.

- Fuss! Fuss! - kiáltotta utána a kutya, a kislányok meg ezt zöngicsélték az udvaron:

Levélke, bújj ki az ághegyen!

Füves rét, zöld takaród legyen!

Kakukk, fűrj, pacsirta, szólj vígan!

Virág nyit, tavasz jön - itt suhan!

Énekeld velem, te kismadár:

nem jön a hideg tél vissza már!

És a hóemberre nem gondolt már senki.

<https://mek.oszk.hu/00300/00309/00309.htm#37>

Móricz Zsigmond – A haragos hóember

Olyan sűrűn esett a hó, hogy egyszerre bealkonyodott tőle. Lány, nagy, gyermekökölnyi hócsomók szállkostak le az égből, és mi föltartottuk az arcunkat, hogy ráhulljon.

Nagyokat kacagtunk, ha az orrunk hegyén megállt egy kis hóhalom, és prüszköltünk, mikor elolvadt rajta. Dobáltuk egymást puha hócsomókkal, és nem győztünk eleget kacagni.

Édesanyánk egészen elfeledkezett rólunk, mint mi az uzsonnáról. Már sötét volt, egészen sötét, csak a hó világított, s mi még egyre tomboltunk a hóban, s örültünk a nagy szabadságnak. És nem is veszekedtünk, mint szoktunk, s a teljes jókedvhez nem hiányzott az idegen fiúpajtás, mint máskor.

Itt volt pajtásnak a pompás hóesés.

Valamelyik a három öcsém közül elkiáltotta magát:

– Csináljunk hóembert!

– Éljen, éljen! – és már hozzá is fogtunk göngyölni a havat.

De hamar beláttuk, hogy nagy munkába fogtunk, nem estére való, nem friss havazásban kifáradt gyerekeknek való mulatság az. Szaporátlanul gömbölyödtek golyóink, izzadtunk a hajlongástól, hóban turkálástól, s mindnyájan roppantul megörültünk, mikor a legkisebb öcsém, aki szeleskedve messzire elcsatangolt tőlünk, elvisította magát:

– Hóember!

– Hol van? Hol van?

– Itt! Itt! Igazi hóember!

Előrerohatunk. A kúria előtti virágos kis kert kerítésénél valami nagy alkotmány állott. Fehér volt, tiszta hó tetőtől talpig. Mozdulatlan. Vastag derekó, lábatlan, feje helyett egy jókora golyó a tetejében.

Sűrűn esett a hó. Sűrűsödött a sötétség.

– Hóember az? – kérdeztem én gyanúsán. Legöregebb voltam négyünk közt, legokosabb, s gyanús volt nekem, honnan került ide ilyen hamar egy hóember.

– Persze, hogy az! – sikoltoztak az öcséim.

– Ki csinálta volna?

– Marci csinálta, a kocsis! – visította Lacika. – Azt mondta ma nékem, olyan hóembert csinál, lajtorjával kell a tetejére mászni...

A hóember csakugyan iszonyúan nagy volt. Nagyobb, mint az igazi emberek. Félelmetes volt mégis. Senki sem mert hozzá közeledni. Megálltunk kissé távol, úgy néztük, és topogtunk a hóban.

– Az én hóemberem! – mondta Laci.

– No, ha a tiéd, eriggy hozzá! – kiáltott rá Jóska.

Lacika gyáván elhúzódott mellém, a legerősebbhez.

– Eriggy te! – kiáltott aztán.

– Nekem nem enyém! – hátrált meg Jóska.

Tanácsstalanul állottunk, s gyáván néztük a borzasztó állatot.

– Hátha mégse hóember, hanem igazi ember? – vélte Pista is.

– Hogyan volna igazi ember – mondtam én -, akkor már szólott volna!

– Nézzük meg! – mondta Jóska.

– Eriggy, na! – biztatott olyan frissen, hogy még a bátor Jóska is megretirált.

– Nem mersz? – kérdezte Lacika.

– Én?! – csattant fel Jóska-

– Te!

– Dehogyan nem merek!

Rögtön elindult, s nagy kerülővel átment a túlsó oldalra, onnan bámult reánk.

És tárgyalni kezdtünk, torkunkszakadtából kiabálva, mert alig láttuk őt a sűrű hóesésben, a sötétben. És úgy kiabáltunk egymásnak, mintha egy egész kilométernyire lettünk volna kinn a pusztán.

– Onnan is hóbul van? – visította Lacika.

– Innen is! – rikoltotta Jóska.

– Akkor igazán hó!

– Persze hogy igazán!

Erre hallgattunk egyet.

Jóska kiáltott egy borzasztó nagyot:

– Pistaaa! – mintha a révésznek káltana a Tisza túlsó partjára.

– Heee! – rivallt vissza ugyanúgy Pista.

– Hallod, amit mondok?

– Haloom!

– Valamit találtam ki.

– Miiit?

Jóska tölcserít csinált a két kezéből a szájához – úgy rikoltotta:

– Ki kell próbálni, hogy igazán hóember-e a hóember!

– Jóóó!

– Tudod hogy?

– Nem!

Jóska egész csendesen elkacagta magát, de azért persze jól hallottuk, hiszen közel volt hozzánk.

Azzal újra elkezdte a harci üzenetet:

– Megmondjam, hogy?

– Meeg!

– Csinálj egy jó kemény labdát!

– Minek?

– Hihi... Csaak!... Én is csinállok! Mind csináljatok... Csináááaltok?

– Csinálunk!

– Csak csináljatok!

Lehajoltunk, és szaporán gyúrtuk a havat; jó kemény golyókat csináltunk belőle.

– Megvan?! – harsogta Jóska.

– Meeeg! – trombitáltuk mi.

– No, most rajta. Egy, kettő, hááá-rom!

Taktusra elrepítettük a golyókat. Neki a hóember fejének. Ó, frisseszüek voltunk az ilyenre, kitaláltuk a Jóska tervét!

Abban a percben pokoli ordítást hallottunk.

A hóember fölrobbant, s mennydörgő hangon ripakodott ránk:

– Héjnye azt a láncos-lobogós teringtét! – és köpkögte a havat. – Aki szedtevette! Hát mi vagyok én? Hóbul vagyok én? Mingyán a nyakatok közé sózom ezt a botot én!

Kaptuk is mi a lábunkat a nyakunk közé. Usgyé, szertesztét, mint a csirkék!

Csak bent a konyhában tértünk magunkhoz a réműlettől.

A juhász, aki édesapámra várt az udvaron, még akkor is lármázott, és törülgette a szeméből, szájából a hógolyókat. Földig érő nagy bundájában, úri süvegében, hóval színig befödve, igazán nappal is bevált volna hóembernek.

– Mán csak elvártam, mi lesz ebből a bolondságbül! – kiabálta. – Hogy én hóember vónék! Fi! Egye meg a kotlós ezt a havat, még az orrom is bedugult tőle.

Nagyon prüszkölt, s mi csaptunk rá olyan kacagást, de olyat, hogy tavaszig se hagytuk abba.

Csak annyit kellett kommandírozni Jóskának, hogy:

– Egy, kettő, hááá-rom! – már ott is hemperegtünk a földön, s a fülünkbe csengett a haragos hóember dühös prüszkölése.

Itt meg is hallgatható:

<https://megegyestimese.hu/esti-mesek/09-moricz-zsigmond-a-haragos-hoember.html>

A hóember mosolya

Dusi és Matyi izgatottan készülődtek. Sietve tömték magukba a vajas kalácsot, és a kelleténél gyorsabban hörpölték a habos kakaót.

- Anya! - kiáltotta izgatottan Matyi. - Kimehetünk az udvarra? Úgy szeretnék hóembert építeni!

Anya az ünnepi süteményekkel foglalatосkodott. Ingujját könyéig feltúrte, míg a mandulás hókifli tésztaját gyúrta. Fel sem nézett a tálból.

- Menjetek csak, de öltözzetek fel alaposan! - Hanem... - emelte fel a fejét. - Lehet egy kérésem?

- Hát persze, anya! - vágta rá Dusi, aki már a hócsizmát húzta. - Nem is kell mondanod, kitalálom! Megcsináljuk a mézeskalács díszeket!

- Neem... - rázta a fejét a mama. - Nem erre gondoltam, az természetes. Azt szeretném kérni, hogy a hóembert ide, a nappali ablaka elé építsétek! Nincs időm kimenni, így legalább én is láthatom.

- Jó! - vágta rá a gyerekek szinte kórusban. - Nincs is ennél jobb hely! - bólogatott komolyan Matyi, és professzorosan a magasba emelte szeplőkkel tarkított, pisze orrát.

Dusi és Matyi az első lépéseket vacogva tették meg. A szűz hó hangtalanul süppedt be csizmájuk alatt. Még egy kezdő detektív is rájött volna, merre vették az utat. A kertet érintetlen hótakaró fedte, egyedül a cinegék színes kabátkája festette meg a csupasz bokrokat.

- Jó, hogy tettünk ki madáreleséget! - szólt Dusi. - Látod, milyen sok fogyott ma reggel?

- Látom! - bólogatott Matyi. - Vízre is szükségük van!

Dusi tátott szájjal hallgatta okos bátyját. Tarka sapkáját lejjebb húzta a homlokán. Szőke, tekergős hajfürtjei nem voltak nagy barátságban a fejfedőkkel.

- Igazad van. Várj, hozok ki!

Dusi viisszaszaladt, és hamarosan egy gőzölgő kistányérral tért vissza.

- Meleg vizet hoztam, hogy ne fagyjon meg olyan hamar! Így ni! - tette le a tálkát a madáretető apró házikója elé. Igyatok, csibécskéim!

- De Dusi! - kiáltott fel Matyi, és barna szeme huncutul csillogott. - A tyúkok nem tudnak repülni!

- Ahogy én sem! - nevetett Dusi. - Gyerünk, építsük fel azt a hóembert!

Matyi és Dusi először egy-egy apró hógolyót formáztak.

- Gurítsunk hószőnyeget! - ragyogott fel Dusi szeme. - Indítsuk el egymás mellett a hólabdákat!

- Jó! - állt rá Matyi. - A szivarfától indulunk!

Nevetve tolták maguk előtt a hógömböket. Azok szorgalmasan híztak és híztak, végül olyan nagyra nőttek, hogy már szinte meg sem lehetett őket mozdítani.

- Az enyém kisebb lett! - kámpicsorodott el Dusi.

- Éppen ez a jó! - ragyogott Matyi szeme. - Alul lesz a behemót, amit én gurítottam, arra tesszük a tiédet. Ha akarsz, megcsinálhatod a fejét is. Addig beszaladok. Kérek anyától egy kis répát, meg miegymást.

- Csak nem akarsz répát enni karácsonykor?! - szörnyülködött Dusi.

- Mindig elfelejtem, hogy kiscsoportos vagy, és még nem csináltál egyedül hóembert. A répa az orrához kell, a miegymás meg az arca többi részéhez.

- Tudtam, csak nem mondtam! - rúgkapálta Dusi dacosan a havat.

Matyi ma nem akart civakodni. Beszaladt a házba, majd kisvártatva visszatért. Hóna alatt lukas lábast szorongatott.

- Nézd, Dusi! Még kalapot is találtunk neki. Anya szerint igazi úriember nem járkal kalap nélkül.

Dusi sem akart kötözködni, pedig eszébe jutott, hogy Matyi még sapkát sem szeret felvenni, nemhogy kalapot.

Nekiláttak. Míg Dusi a legkisebb hógömböt formálta, Matyi egymásra pakolta a két nagy görgeteget. Hamarosan elkészült a hóember. A szénből szemeket, a répából orrot csináltak, a szájához Matyi csipkebogyókból formázott egyenes vonalat.

- Ez így nem jó... - dünnyögte Dusi. Lekapta a kesztyűjét, és még egy csipkebogyót ragasztott fel. - Mosolyog! Látod?! Így a jó!

- Vagy inkább mosolyogni próbál... - nézegette Matyi. - Sebaj! Úgyszincs több csipkebogyó, nem nevetget tele szájjal.

- Tedd fel a kalapját! - szólt Dusi. - Látni akarom, milyen egy igazi úriember!

- Ilyen ni! - csapta fejére Matyi a piros lábost. - Jó napot kívánok, kedves Dusi, kedves Matyi!

- hajlongott nevetve. - Ilyen udvarias!

- Ezt nevezem! Igazi úriember! - tapsikolt a húga.

- Ideje bemenni! Anyának kell a segítség, és én már fázom is egy kicsit- sóhajtott Matyi.

Elbúcsúztak a hóembertől, és bementek a házba. Éppen jókor. Anya már kinyújtotta a mézeskalács tésztáját, és elővette a formákat. Dusi és Dani szaporán nyomkodta a formázót a puha tésztába. Hamarosan a tepsiben sorakoztak a csillagok, a holdcscák, kerek virágok. A mézeskalácsok a sütőben száradtak, és a karácsony illata a lakás legrejtettebb zugaiba is beköltözött.

- Nézzük meg a hóembert! - jutott eszébe Dusinak, és az ablakhoz futott.

Hamarosan valamennyien az ablak előtt álltak. A kerten már a keresztülosont sötétség, de a hó és az utcai lámpák fénye mellett jól ki lehetett venni a hóembert.

- Talpig úriember! - biccentett apa.

- Igen, az - nézegette anya. - Csak egy dolog nem tetszik nekem... Miért olyan szomorú?

- Mert leesett a csipkebogyó a szája sarkából! - szontyolodott el Dusi.

- Igen, lehet... De szerintem azért olyan szomorú, mert ő egyedül van, mi meg négyen. Van még időnk, amíg a megjön a Jézuska. Gyertek! Építsünk neki gyorsan egy párt!

Nem kellett kétszer mondani. Valamennyien felkapták a kabátot, a csizmát, és kiszaladtak az udvarra. Nevetve gurították a hógömböket, amiket apa ripsz-ropsz egymás tetejébe pakolt.

- Menj, hozd ki a régi, virágos kalapomat a szekrényből! - kacsintott anya apára.

Míg apa odabenn keresgélt, anya és a gyerekek körbetáncolták a két hóembert.

- Úriember mellé úrinő illik! - kiáltott apa a házból kilépve. Kezében egy szakadt szalmakalapot szorongatott, amit piros szalag és színes virágok díszítettek. - Hölgym! - hajolt meg mélyen, és a kalapot a hókisasszony fejére illesztette. - Isten hozta!

- Itt van ni! - kapta fel diadalmasan Dusi a lepottyant csipkebogyót. - Ezt itt szépen visszatesszük az úriemberre. Tessék szépen mosolyogni!

Elbúcsúztak a hóembertől és párjától, és kipirult arccal indultak vissza. Dusi megtorpant a nappali küszöbén. Leesett állal bámulta a hatalmas karácsonyfát, melynek színes égői megcsillantak az ágakat díszítő aranyos gömbökön, és bársonyos fénnel vonták be a falakat, a bútorokat.

- Nahát! - csapta össze a kezét. - Ilyen szépet még soha nem láttam.

Megragadta Matyi kezét, háromszor is körbehúzta a fán, azután megtorpant.

- Apa, anya! - szaladt az ablak elé. - Mutassuk meg nekik is!

Apa elhúzta függönyt. A karácsonyfa égői színes szőnyegtakarót vetítettek a két hóember köré.

- Mosolyognak! Nézzétek, hogy mosolyognak! - nevetett Dusi.

<https://mesemalom.hu/mese/a-hoember-mosolya>

Mester Györgyi: A boldog hóember

leesett az első hó. És nemcsak szállingózott, hanem rögvest annyi hullott belőle, hogy vastag, hófehér dunnával fedte be az erdő minden zegzugát.

Látva ezt, nyúlanyó nem engedte ki játszani a kis nyulacskákat, mivel attól tartott, ugrándozás közben belevesznének a mély hóba. Őzikének éppen a hasa aljáig ért a hó, ő is csak nagy nehezen lábalt ki belőle. Egyedül medvekoma tudott volna gond nélkül átgázolni a hótörleszokon, de ő meg észre se vette, hogy talpig fehér ruhát öltött az erdő, mivel már jó ideje téli álmát aludta a barlangjában.

Hófehér nyugalom ereszkedett a tájra, melyet csupán az élelmet kereső harkály időnkénti kopogtatása tört meg.

Egy nap azonban másféle zaj verte fel az erdő sűrű csendjét. Fejszecsattogás és élénk kurjongatás, mellyel a favágók munkára buzdították magukat a fogcsikorgató hidegben.

Míg dolgoztak, nem fáztak, azonban amikor az elemózsia elfogyasztására letelepedtek a kivágott farönkökre, elkelt egy kis meleg. Gyorsan nagy farakást hordtak össze, alágyújtottak, és körbeülték. A jóféle itókával töltött kulacs kézről-kézre járt, eddegéltek, beszélgettek. A lobogó tűz megvilágította az arcukat, csillagocskákat lopott a szemükbe, melengette a kezüket és a szívüket, ezért jókedvre derültek. Nótáztak, tréfákat meséltek, egymás szavába vágva, örömmel töltötték a pihenőidőt.

A két legfiatalabb favágó, megelégedve a tétlenséget, egyszer csak felugrott, és a tüztől távolabb elkezdtek gyúrni a havat.

Kis idő múlva, jókora hóember emelkedett a tisztáson. Az építők egyike az elemózsiás tarisznyájából egy sárgarépat kotort elő, amit az édesanyja csomagolt a kenyér mellé, mert tudta, hogy szereti. Most lemondott róla, hiszen mit ér egy hóember, ha nincs orra? A szeme helyére két, már kihült faszéndarabot illesztett. Igazán helyre hóember lett belőle!

A munka a kis pihenő után tovább folyt, a kivágott fát szekérre rakták, majd a favágók haza indultak.

A hóember egyedül maradt. A hatalmas máglya még mindig nem aludt ki, a tűz parázslott, apró, piros lángnyelvek libegtek az enyhe szélben.

Ekkor eszébe jutott, hogy a favágók milyen boldogan, jókedvűen ülték körül a tüzet. Bizonyára ez a szép, fényes, piros farakás tette őket ilyen boldoggá – gondolta. Addig-addig fészkelődött, mígnem hatalmas gömbhasán billegve, sikerült odajutnia a tűzhöz.

Amint a máglya közelébe ért, egyből valami jóleső melegség árasztotta el. Arcán és testén apró vízerecskék jelentek meg, amelyekben, mint a favágók szemében, ott csillogott a tűz piros lángja. Kicsit összébb ment, de észre sem vette, mert úgy érezte, a tűz finom melege őt is boldoggá tette, mint a favágókat. Csak bámulta a parázsból ki-kiröppenő, csodaszép szikrákat, lenyűgözte az apró lángocskák kecses tánca...

Megvirradt. A favágók kurjongatása ismét betöltötte az erdőt. Munkára készen érkeztek a tisztásra, és igencsak elámultak azon, hogy az előző nap rakott máglya még nem hamvadt el teljesen.

A fiatal favágók egyből a hóembert keresték, de sehol sem látták, holott éjszaka nem enyhült a hideg, sőt, még egy kicsit a hó is szállingózott.

A lassan kialakuló, de még mindig parázsló tűz mellett csupán egy darab sárgarépat, és két széndarabot találtak...

<https://www.operencia.com/mester-gyoergyi-a-boldog-hoember/>

Bódai-Soós Judit - Sétálni visszük a hóembert

Egyszer, úgy jó ötven évvel ezelőtt, amikor még én magam is olyan apró voltam, hogy valójában nem is voltam, nos, akkor történt meg az a furcsa eset, hogy dédanyám vejének a menyéje, aki a sógorék komájának ángyikája, különben meg az öreg félszemű tiszteletes lányának a nászasszonya, szóval valami falumbéli asszonyság – a rokoni szálakat biztos összekevertem – két gyermekkel találkozott az utcán.

Na, nem is ez volt a különös, hanem az, hogy ezek a kispajtások egy hóembert húztak maguk után a szánkójukon...

Úgy kezdődött az a december, mintha éppen csak az ősz akarna folytatódni; a hónap híre-hamva se volt. Pedig Panka és Andris már nagyon várta. Minden reggel azzal kezdték a napot, hogy körülkémlték padlásszobájuk ablakából a tájat, aztán csalódottan leballagtak a konyhába reggelizni.

– Ha ez így megy tovább – mondogatta kendőbe burkolt fejét csóválva nagyanyó –, akkor fekete Karácsonyunk lesz. Az pedig fehér Húsvétot jelent...

Hát ezt aztán senki nem akarta, még a tyúkólban lakó baromfik is berzenkedtek ellene.

Ám Karácsony előtt egy héttel az egyik éjjel végre mégis megérkezett a várva-várt havazás. Panka és Andris örömmel nyugtázta reggel, hogy puha, fehér hótakaró borítja a tájat. Reggeli után mindjárt ki is szaladtak, és hógolyóztak egy nagyot. Aztán meg hóembert építettek, olyan igazifélét, ahogyan azt kell.

Lukas fazékból volt a kalapja, répából az orra, szénből a szemei és kabátgombjai, piros bogyókból pedig a mosolygós szája. Két erős ágat tűztek hópocakjába, ez lett a két karja. Csak éppen seprűt nem tudtak a kezébe nyomni, mert nagyanyó nem engedte, hogy az új cirokseprűt kivigyék a hóba, a régi, kopottat meg hirtelen sehol nem lelték. Így aztán üres kézzel, tárt karokkal, de mosolyogva álldogált a kapu mellett hóemberünk még akkor is, amikor a két lurkó szánkózni indult.

Ha valaki jobban megnézte volna őt, talán észreveheti két fekete szén szemében a sóvárgást, ahogyan a gyerekek után nézett. Szeretett volna velük menni, világot látni, szánkózni, ám nem tudott mozdulni – hiszen még lába se volt...

Panka és Andris kipirultan ért haza délután. Korgó gyomorral, de önfeledten kacagva szaladtak be a házba, a szánkót pedig odakint hagyták, a hóember mellett. Ő meg, szegény, egész este vágyódó pillantásokkal leste a kis fajárművet. Még répaorrát is örömmel odaadta volna érte, ha ő is felülhetne egyszer a szánkóra, és csavaroghatna egyet, mint a gyerekek.

Éjszaka a hóember egy szemhunyasnyit se aludt. Végig azon törte a fejét, hogy mi módon mozdulhatna meg, de hiába a sok gondolkodás, ha attól nem nő lába az embernek...

Ezen az éjjelen azonban nem csak ő virrasztott. Az angyalok sem aludtak az égben, mert lázasan készülődtek a közelgő ünnepekre. Az egyik angyalka annyira elmerült munkájában, hogy véletlenül nekiröppent a Holdnak, nagyot koppant, elájult és zuhanni kezdett a föld felé.

Csak zuhant, zuhant, egyre sebesebben, és minden biztonnyal ízzé-porrá törte volna magát, ha nem pontosan a mi hóemberünk kitárt karjaiba pottyan. Éppen akkor tért magához, amikor a hóember elkapta. Nagyon megörült, hogy ilyen szerencsésen megúsza a dolgot, és igazán hálás volt neki, amiért megmentette az életét. Rögtön el is határozta, hogy teljesíti megmentőjének leghőbb kívánságát.

A hóember szabadkozott egy darabig, mert úgy érezte, hogy semmi különöset sem tett az angyalkáért azon kívül, hogy épp jókor jó helyen állt, de aztán, a kis égből pottyant unszolására mégis csak elmondta, hogy mi is az ő szíve vágya. Pironkodva vallotta be, hogy szánkózni szeretne.

Az angyal mosolyogva meglegyintette szárnyaival hóemberünket, aki a következő pillanatban, se szó, se beszéd, a szánkón találta magát.

– Ejha! – csodálkozott örömmel. – Köszönöm – akarta mondani, ám mire eddig eljutott, a kis angyal már visszaszállt az égbe társai közé.

A hóember öröme is legalább ilyen gyorsan köddé vált, amikor rájött, hogy hiába áll most a szánkón, ha mozdulni továbbra sem tud, és sajnos, magától a szánkó sem moccan. Haragudott, amiért nem azt kívánta, hogy képes legyen szabadon mozogni, ám ezen már igazán hiába dohogott, jelenlegi helyzetén nem javíthatott vele. Várta hát a reggelt, és talán valami új csodát...

Reggel aztán, Panka és Andris meglepetten torpant meg, amikor észrevette, hogy a hóember nem az eredeti helyén áll, hanem a szánkón.

– Hogyan kerülhetett oda? – tépelődött Andris.

– Biztosan szánkózni akar – felelt Panka, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga.

Andris tűnődött még egy darabig, de nem sikerült rájönnie, hogyan mászott fel a hóember a szánkóra, húga pedig addig nyúzta, hogy induljanak már, hogy végül beletörődött a megmagyarázhatatlan helyzetbe.

– Na jó! – bólintott végül. – Menjünk! De mit csináljuk a hóemberrel?

– Magunkkal visszük – mosolygott a kislány, és elkezdte húzni a szánkót. Andris megcsóválta a fejét, de aztán végül ő is elnevette magát, és segített kistestvérének.

Nos, ekkor történt, hogy az a bizonyos asszonyság, akit mesém elején említettem, találkozott a furcsa hármassal. Csodálkozva nézte őket, s amikor elhaladtak mellette, megszólította a gyerekeket:

– Hát ti meg mit csináltok?

– Sétálni visszük a hóembert – felelt kórusban a két lurkó, és olyan jóízűen kacagtak hozzá, hogy öröm volt rájuk nézni.

A hóember pedig majd' kiugrott bőréből a boldogságtól, hiszen végre teljesült a kívánsága.

Ezek után aztán Panka és Andris egész télen magukkal húzták mindenfelé, amerre megfordultak, nehogy hópajtásuk bármi izgalmas kalandból is kimaradjon.

<https://www.mesefarm.hu/mesek/magyar-mesek/setalni-visszuk-a-hoembert>

G. Joó Katalin: A hóember

Egy téli nap havazni kezdett az erdőben.

- Hurrá! Végre esik a hó! - rikkantotta Röffencs, a vaddisznó.

Felöltözött, és hangos röffögéssel tudatta barátaival, hogy hull a hó.

- Gyertek! Készítsünk hóembert! Találkozzunk a tisztáson! - röffentette Röffencs, a vaddisznó.

Hamarosan megérkeztek pajtásai. Mindenki kivette a részét az építésből. A farkas a rókával sok havat hordott össze. Röffencs szépen megformázta, majd a Medve Mikivel egymásra rakta a hógombócokat. A nyuszi hazaszaladt répáért. A bagoly egy sálat hozott. A mókuska tobozokat cipelt a kosarában.

- Ebből lesznek a szemei és a gombjai! - makogta vidáman a mókuska.

A répa orrú, tobozszemű, piros sálas hóembert elégedetten nézték a kis állatok.

- Valami még hiányzik... - dörmögte Medve Miki.

- Igen! - huhogta a bagoly. Nincs kalapja és seprűje!

- Seprűnek valót hozok én! - kiáltotta a róka, és hamarosan egy fenyőággal tért vissza.

Bundás kutya a szokásos reggeli sétáját tette az erdőben, amikor meglátta a kis csapatot.

- De szép hóembert készítettetek! - vakkantotta elismerően Bundás.

- Igen, de még mutatósabb lenne egy kalappal a fején! De sajnos, az nekünk nincs! - sóhajtott a nyuszi.

- Óh, csak ez a baj! - mondta Bundás kutya. Várjatok csak!

Azzal térült – fordult, s megjelent egy lábaskával.

- A gazdám épp ma dobta ki a szemétdombra, mert kilyukadt.

Medve Miki felhelyezte a hóember fejére a lábaskát. Az állatkák egy darabig csodálták a csinos hóemberüket.

- Igazán remekül sikerült! - mondta a róka.

- Igen – huhogta a bagoly -, mert mindenki szorgoskodott. Közös munkának, édes a gyümölcse!

Majd vidáman körbetáncolták a hóembert.

<https://mesefarm.hu/mesek/magyar-mesek/a-h%C3%B3ember.html>